

2. نهی از منکر

بر مستمع غیبت واجب است از غیبت نهی کند. (مکاسب محرّمه، ج ۳۶۴، ص ۴)

موارد عدم وجوب نهی از منکر

اگر انسان می داند که این غیبت، برای غیبت کننده حلال است، نهی واجب نیست ؛ چراکه او منکری انجام نمی دهد. همچنین اگر مستمع شک کند که عمل غیبت کننده حلال است یا نه، مثلاً کسی نزد شما از فردی غیبت می کند و شما احتمال می دهید که او مظلوم واقع شده است و به این وسیله شکوا می کند، اما یقین ندارید، اینجا نهی واجب نیست ؛ زیرا وقتی احتمال دادید که ممکن است این عمل حلال باشد، پس موضوع نهی احراز نمی شود. بنابراین نهی واجب نیست. اما ردّ، واجب و استماع آن نیز حرام است. (مکاسب محرّمه، ج ۳۶۴، ص ۵)

یا مثلاً کسی که گمان می کند دیگری در حق او ظلمی کرده و غیبتش را می کند، چون می پندارد که مظلوم واقع شده، به حسب حکم ظاهری، این غیبت حلال است ؛ اگرچه مغتاب مستحق غیبت و بدگویی نیست.

گاهی ممکن است که مغتاب ظلمی کرده باشد، ولی از روی اکراه بوده است. بنابراین مرتکب حرام نشده است ؛ چون مکره بوده است. (مکاسب محرّمه، ج ۳۶۶، ص ۵)

نکته

چنین نیست که در همه موارد غیبت های مجاز، غیبت شونده مستحق غیبت بوده باشد تا عمل این شخص حلال واقعی باشد. پس شنیدن این غیبت جایز نیست، و ردّ آن نیز واجب است. (مکاسب محرّمه، ج ۳۶۶، ص ۶)